

Tribuna

Sibiului

ORGAN AL COMITETULUI JUDEȚEAN SIBIU AL P.C.R. ȘI AL CONSILIULUI POPULAR JUDEȚEAN

ANUL III

nr. 647

VINERI

20 martie

1970

4 pagini

30 bani

Încheierea lucrărilor Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român

În ziua de 19 martie a.c. au continuat lucrările plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a luat cuvântul în încheierea dezbaterilor asupra Programului național privind dezvoltarea zootehniei și creșterea producției animale în anii 1970—1980 și a Programului național privind gospodărirea rațională a resurselor de apă, extinderea lucrărilor de irigații, îndigui, desecări și de combatere a eroziunii solului în anii 1971—1975 și prevederile generale de perspectivă până în 1985.

Comitetul Central a aprobat proiectele celor două programe prezentate de Consiliul de Miniștri al Republicii Socialiste România cu îmbunătățirile propuse în Comisia pentru agricultură și silvicultură, în cadrul dezbaterilor din

ședința plenară și în expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu.

În continuarea lucrărilor sale, plenara a analizat celelalte probleme aflate la ordinea de zi. Au luat cuvântul tovarășii: Manea Mănescu, Florian Dănilache, Emil Bodnaraș, Virgil Cazacu, Gheorghe Năstase, Ilie Făsu, Ludovic Fazekas.

Plenara a aprobat proiectul legii privind asigurarea și controlul calității produselor și a stabilit să fie supus spre adoptare Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România. Plenara a aprobat, de asemenea, proiectul legii organizării și disciplinei muncii în unitățile socialiste de stat și a decis să fie supus spre adoptare Marii Adunări Naționale, cu îmbunătățirile aduse pe baza propunerilor făcute în tim-

pul dezbaterii cu masele largi de oameni ai muncii.

Plenara a aprobat informările Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. cu privire la efectivul, compoziția și structura organizatorică a partidului, la compoziția și mișcarea cadrelor din nomenclatorul organelor de partid și de stat.

Plenara a aprobat informarea Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. cu privire la activitatea internațională a Partidului Comunist Român în anul 1969 și planul de relații externe al partidului în anul 1970.

Plenara a hotărât alegerea tovarășilor Miron Constantinescu și Mihai Dalea ca membri supleanți ai Comitetului Executiv al Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

Cuvîntarea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU

la Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 17—19 martie 1970

Stimați tovarăși,

Plenara Comitetului Central a dezbătut Programul național privind gospodărirea rațională a resurselor de apă, extinderea lucrărilor de irigații, îndigui, desecări și de combatere a eroziunii solului în Republica Socialistă România în anii 1971—1975 și prevederile generale de perspectivă până în 1985, precum și Programul național privind dezvoltarea zootehniei și creșterea producției animale în patria noastră în perioada anilor 1970—1980.

Făcînd parte integrantă din planul general de dezvoltare a agriculturii românești, preconizat de Congresul al X-lea al partidului, aceste programe au o importanță excepțională pentru ridicarea producției agricole, vegetale și animale, pentru progresul întregii economii naționale. Pentru a asigura fundamentarea cel mai temeinică, științifică a acestor studii care înfățișează laturile esențiale ale agriculturii patriei noastre, la elaborarea lor a fost atras un mare număr de specialiști cu o înaltă pregătire teoretică și practică, cu o bogată experiență în activitatea agricolă. Totodată, aceste documente au făcut obiectul unor discuții și analize aprofundate la comitetele județene de partid, la care au participat activiști de partid și de stat, cadre ce muncesc în domeniul agriculturii.

Dezbaterile care au avut loc în plenară au relevat atât rezultatele bune obținute în activitatea noastră de pînă acum, cât și existența unor neajunsuri serioase în munca organelor agricole, în situația agriculturii în general. Criticile făcute de primii secretari și uni tovarăși ce lucrează în sectorul agricol la adresa Ministerului Agriculturii, a organelor agricole, sint pe deplin îndreptățite. Este neîndoielnic că dacă din munca Ministerului Agriculturii, a organelor agricole, ca de altfel și din munca organelor noastre de partid, ar fi fost eliminate o serie de neajunsuri, greșeli și lipsuri, dacă s-ar fi acționat cu mai multă fermitate, cu mai mult spirit de răspundere, rezultatele ar fi fost mult mai bune. De aceea, criticele făcute în plenară trebuie să constituie pentru organele agricole, ca și pentru organele de partid, un prilej de reanalizare a activității pe care au

desfășurat-o în trecut în agricultură, un prilej de a trage concluzii practice în scopul îmbunătățirii muncii.

După cum am mai subliniat și cu alte prilejuri, în țara noastră agricultura reprezintă o ramură de bază a economiei socialiste; este limpede că fără o agricultură intensivă, modernă, de înaltă productivitate, organizată pe baza celor mai noi cuceriri ale științei, nu se poate asigura nici făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate, nici edificarea comunismului în patria noastră. Tocmai pornind de la aceste considerente, analizăm activitatea de pînă acum în domeniul agriculturii, stabilim jaloarele pentru creșterea într-un ritm mai intens a producției agricole.

Consider că este bine să reamintim și la această plenară marile transformări care au avut loc, în condițiile regimului socialist, în agricultura țării noastre. Ca urmare a politicii marxist-leniniste a partidului, în cei 25 de ani care au trecut de la instaurarea primului guvern revoluționar democratic în România, în agricultură, ca de altfel în toate domeniile de activitate, au fost obținute succese remarcabile. Sint cunoscute profundele schimbări cu caracter revoluționar petrecute în viața satului românesc pe baza cooperativizării agriculturii, prin trecerea țărânilor de la mica proprietate — incapacită să asigure sporirea producției și folosirea cuceririlor științei — la marea proprietate cooperatistă, la proprietatea socialistă comună a țărânilor muncitoare, care deschide calea largă a progresului, atât în domeniul producției cât și al nivelului de trai al oamenilor muncii de la sate. După cum se știe, transformarea socialistă a satului a fost rezultatul vastei activități politice-educative desfășurate de partid pentru a convinge țărâna de superioritatea mării proprietăți cooperatiste; în decursul anilor, locuitorii satelor noastre au înțeles pe deplin, pe baza realităților vieții însăși, că drumul arătat de partid corespunde atît intereselor lor fundamentale, cît și intereselor întregii națiuni socialiste.

În anii socialismului s-au produs mari schimbări în organizarea și în dezvoltarea tehnică a agriculturii; ca urmare a preocupării partidului

pentru mecanizarea și chimizarea agriculturii, astăzi pe ogoarele patriei noastre lucrează peste 105 000 tractoare și zeci de mii de alte mașini agricole; anul trecut, s-au livrat agriculturii circa 540 000 tone îngrășăminte chimice-substanță activă.

După cum se știe, tovarăși, o caracteristică a procesului transformativ al agriculturii românești pe baze socialiste este aceea că el a avut loc în condițiile creșterii sistematice a producției agricole. În anul 1969 producția de cereale a țării a fost de 12 820 000 tone, de pînă cu peste 3 800 000 tone producția de cereale realizată în 1938. Deosebit de ilustrativă pentru dinamica înregistrată de producția cerealelor în anii construcției socialiste este următoarea situație: dacă în 1950 producția totală era de 5 149 200 tone, ea a crescut în 1960 la 9 825 000 tone, în 1965 la 12 600 000 tone, urmind ca în acest an să atingă cifra de 15 000 000 tone. Această evidentă linie ascendentă indică forța, resursele, superioritatea agriculturii noastre socialiste.

Realizări importante s-au obținut și în sectorul creșterii animalelor. Efectivul de animale și pă-

sări existent la începutul acestui an era de 5 034 000 bovine, 5 971 000 porci, 13 800 000 oi, 53 400 000 păsări, depășind nivelul anului 1938 cu aproape 1 400 000 bovine, peste 3 200 000 de porci, aproape 3 800 000 oi și peste 26 000 000 de păsări.

Sporirea producției agricole vegetale și animale a avut drept consecință ridicarea nivelului de viață al țărânilor, sporirea veniturilor acestora. Veniturile bănești totale ale țărânilor au fost anul trecut cu 17,4 la sută mai mari decît în 1962 — anul încheierii cooperativizării.

Se cuvine relevat, de asemenea, faptul că, deși în această perioadă au existat adesea condiții climatice nefavorabile, a trebuit să facem față unor greutăți, producția agricolă a asigurat aprovizionarea populației cu produse agro-alimentare, a furnizat industriei materiile prime necesare, iar în unii ani au putut fi create și disponibilități pentru export. Un indice elocvent al progreselor obținute în agricultură îl constituie consumul public agro-alimentar. Iată cum se înfățișează creșterea consumului pe locuitor la produse de bază cum sint carnea, laptele, ouăle și zahărul — în comparație cu anul 1938:

	1938	1950	1965	1968
Carne (kg)	21,1	16,7	26,6	31,5
Lapte și produse lactate	118,5	113,3	120,8	130,6
Ouă (buc.)	—	59	115	130
Zahăr (kg)	5,3	6,9	15	17,8

Cu toate succesele obținute, reflectate și în cifrele de mai sus, este necesar să arătăm în fața plenarei că rezultatele obținute nu sint încă pe măsura așteptărilor, pe măsura posibilităților de care dispune agricultura noastră; în comparație cu industria, agricultura țării noastre prezintă o rămînire serioasă în urmă. Dacă, în general, politica agrară a partidului a fost justă, trebuie spus că în realizarea ei în practică s-au săvîrșit greșeli, unele chiar foarte serioase. Principala cauză stă în manifestarea unei anumite subaprecieri a agriculturii în condițiile specifice ale economiei noastre; punindu-se în mod justificat accentul pe industrializarea socialistă a țării, nu s-a înțeles suficient necesitatea de

a se asigura, concomitent, progresul rapid și multilateral al agriculturii. Ca urmare a acestei subaprecieri, agriculturii nu i-au fost acordate suficiente mijloace pentru modernizarea proceselor de producție. Dacă la aceasta mai adăugăm și faptul că, pe parcursul realizării unor planuri cincinale, o serie de prevederi inițiale privitoare la înzestrarea agriculturii au fost anulate, avem tabloul complet al lipsurilor la care m-am referit. S-a spus, nu o dată, că nu știm să folosim irigațiile, îngrășămintele, alte mijloace moderne și că, în consecință, este mai bine să ne reținem de a cheltui banii în aceste scopuri. Această mentalitate, pe care nu putem s-o numim decît înapoiată, această lipsă de încredere în forțele oamenilor

muncii din agricultura noastră au avut drept urmare nerealizarea planurilor de irigații, nerealizarea producției de îngrășăminte și a altor substanțe chimice în perioada anilor 1955—1965.

Viața a arătat că neglijarea înzestrării tehnico-materiale a agriculturii poate avea repercusiuni grave asupra întregii economii, asupra modului de satisfacere a cerințelor materiale ale societății. Atît experiența țării noastre cît și experiența statelor cu agricultură avansată demonstrează în modul cel mai convingător că numai creșterea și modernizarea tehnicomaterială a agriculturii, asigurînd mecanizarea și chimizarea lucrărilor, aprovizionarea cu apă a solului, recuperarea terenurilor degradate, conservarea în bune condiții a fondului funciar se poate făuri o agricultură cu adevărat modernă, în stare să furnizeze produse agro-alimentare în cantități tot mai mari pentru buna aprovizionare a populației, să asigure materiile prime agricole necesare industriei.

Este un imperativ de prim ordin al economiei noastre socialiste planificate, de a asigura o corelare justă și de dezvoltare proporțională, armonioasă a tuturor ramurilor de producție. Neglijarea, în acest context, a producției agricole dăunează bunului mers al întregii economii, influențează negativ asupra creșterii venitului național, îngreunează ridicarea nivelului de trai al întregului popor.

Cooperativizarea agriculturii, crearea mării proprietăți socialiste în agricultură reprezintă, desigur o adevărată revoluție la sate, dar aceasta nu formează decît baza pentru creșterea continuă a producției agricole și ridicarea bunăstării țărânilor, pentru dezvoltarea acestei importante ramuri a economiei naționale.

Trebuie să înțelegem, tovarăși, că forma de proprietate, relațiile social-economice au un rol important în dezvoltarea societății, dar numai ele însele, fără condiții materiale corespunzătoare, nu pot asigura dezvoltarea forțelor de producție, a producției naționale. Or, la unii tovarăși a existat părerea că o dată terminată cooperativizarea, înfăptuită revoluția la sate, lucrurile vor merge de la si-

(Continuare în pag. a II-a)

Pregătind producția viticolă a acestui an, cooperatorii din Apolud de Sus, cunoscuți maeștri podgoreni, au început altoitul pentru școala de vițe. Acest sector va ocupa în acest an o suprafață de 15 ha și va aduce cooperativelor un venit de minimum 2 500 000 lei. În fotografie: aspect de la altoirea vițelor și pregătirea acestora pentru stratificare — lucrări la care harnicii cooperatori din Apolud de Sus dovedesc o înaltă măiestrie

Foto: FRED NUSS

ALEXANDRU IOAN CUZA

150 DE ANI DE LA NAȘTERE

Astăzi se împlinesc 150 de ani de la nașterea primului domnitor al Principatelor Unite, alesul de la 5 și 24 ianuarie 1859 al Moldovei și al Țării Românești — Alexandru Ioan Cuza. Născut la Huși, dintr-o familie de mici boieroași, Cuza este trimis pentru studii în Franța și în Italia, de unde se întoarce la 1839 — îmbrățișînd cariera militară. Curînd însă demisionează și intră în administrație, căsătorindu-se cu Elena Rosetti. Participă activ la mișcarea revoluționară din 1848 în Moldova, motiv pentru care — după reprimarea ei — este arestat. Izbîvește însă să scape și să fugă în străinătate. Revenit în țară, Cuza intră în magistratură, apoi din nou în armată. Cămașă canul Moldovei — Vorod, încercînd să și-l apropie și să întărească partidă antiunionistă îl ridică la gradul de colonel (polcovic) și-l numește prefect de Covurlui (Galați) în 1857. Dar felul abuziv în care oamenii lui Vorodice au organizat alegerile pentru divanurile ad-hoc îl hotărîte să demisioneze. Acest act al lui a fost unul dintre argumentele care au convins marile puteri să anuleze aceste alegeri — în care antiunioniștii au avut majoritatea — și să fixeze o nouă consultare a corpului electoral. De astă dată, majoritatea este de partea unioniștilor.

După ce intră ca ministru de război în guvernul interimar al lui Anastasie Panu, la 5 ianuarie 1859 este ales domnitor al Moldovei, iar la 24 ianuarie adunarea din București îl alege tot pe el domn al Țării Românești. Această unire de fapt a celor două principate — Principatele Unite — sub un singur domn n-a fost recunoscută de toate puterile europene. Datorită iscusinței sale diplomatice, în 1862 recunoașterea Unirii este deplină și Principatele Unite își iau numele de România.

Domn al unui stat nou, recunoscut pe plan extern, Cuza își a serie de măsuri care să consolideze România și pe plan intern. Cea mai importantă măsură este contopirea celor două adunări într-un parlament și un guvern cu sediul în capitala țării, care se fixează la București.

Spirit luminat, plin de ideile de generozitate socială care cuceriseră Europa de la mijlocul veacului trecut, în același timp patriot înfăptărit, Cuza este hotărît să la toate măsurile care să ducă la schimbarea la față a României. Nădejdi de veacuri ale maselor de exploatați erau strîse în el și Cuza înțelege că și-a trădat patria dacă le-ar desmîni.

Lupta era grea, pentru că legea electorală aducea în parlament o majoritate formată din reprezentanți ai moșierimii și ai burgheziei, care se opuneau măsurilor și legilor propuse de el. Ca să ajungă la o echipă ministerială cu care să poată lucra spre înnoirea țării, Cuza schimbă guvernul după cîteva luni, dar nu izbutește decît atunci cînd îl ia ca prim sfetnic pe Mihail Kogălniceanu, la 1863.

Reformele vin acum una după alta. În decembrie 1863 apare legea secularizării averilor mănăstirești, iar în mai 1864 dizolvă adunarea legiuitoare și suspendă constituția. Printr-un plebiscit supune poporul unui statut în locul vechii constituții și o nouă lege electorală pe baze mult mai largi, care să nu mai dea boierimii majorități comode. Poporul este alături de el: 611 940 votanți răspund da, iar 71 528 răspund nu. În august 1864 apare legea rurală, care desființează iobăgia și împroprietează pe țărani.

Se elaborează acum un nou cod civil și un nou cod penal și se legitimează obligativitatea învățămîntului primar. În 1869, fosta Academie Mihailiană devine Universitatea din Iași, care astăzi îi poartă numele — iar în 1864 ia ființă Universitatea din București. O serie de alte reforme sint legitimate în scurt timp: reforma administrativă, reorganizarea armatei etc. Toate aceste reforme care răsturnau așezări vechi, medievale, desființau privilegii, reduceau averi, au ridicat împotrivă lui acea „măstrucoală coală”, cum o numește istoria, care la 11 februarie 1866 l-a silit să abdice și să plece în exil. Anii următori îi trăiește în Germania, la Heidelberg, unde moare la 3 mai 1873. Este adus în țară și înmormîntat la mîșla sa Ruginosa.

Pușini au fost anii lui de domnie, dar multe și mari fapte care i-au înscris numele în paginile de aur ale istoriei noastre. Plin de adiaci semnificații este faptul că, de la Ștefan cel Mare, nici o altă personalitate istorică n-a cunoscut popularitatea lui Vodă Cuza. Încă din timpul vieții, figura sa devenise legendară. Un adevărat nimb folcloric de istorie scrisă s-a creat în jurul său. Masele populare, oropsite și lipsite de drepturi de la un lung alior veacuri de cruntă exploatare, nu pierduseră nădejdea că va veni într-o zi și Făt Frumosul care să culce cu buzduganul zmeii cei lacomi și nesătuți. Așteptau „un tînar călăbător din legea românească”, cum spune poetul.

Cînd a venit, numele său a ajuns repede simbol al dreptății și adevărului, al dragostei de țară și de cei umili, al cinstei și demnității, al bunătății și al tuturor calităților.

Cunoaștem cu toții atitea legende și povestiri în care țărîle în conflict sînt țărîni și boierii, iar judecătorul Vodă Cuza, întodeună de fapt țărîni. Emoționant este și faptul că în timp ce se găsea în exil, iar în țară trona primul Hohenzollern, nemădîntîni îl propun și îl aleg deputat. De departe, Alexandru Ioan Cuza le trimite o scrisoare de mulțumire, pentru că mandatul nu-l putea lua, neputîndu-se întoarce în țară.

Ba împlinirea unui veac și jumătate de la nașterea lui, poporul nostru îi cinstește memoria și-i aduce prinos de recunoștință în cugetul său, ca unuia din cititorii de seamă ai României de azi.

MIHAI RUSU

Deschiderea Casei județene a corpului didactic

În sala de festivități a Școlii tehnice sanitare din municipiul Sibiu, în prezența tovarășului Ioan Prică, secretar al Comitetului județean de partid, a altor reprezentanți ai organelor locale de partid și de stat, conducători de instituții și a unui mare număr de cadre didactice, a avut loc așară deschiderea festivă a Casei județene a corpului didactic. Noua instituție care urmează să funcționeze în localul fostei Case de copii nr. 2 din str. Dealului, este destinată să contribuie la perfecționarea muncii didactice, la ridicarea nivelului învățămîntului din județul nostru. Înscrișă în complexul de măsuri elaborat pe baza hotărîrilor Congresului al X-lea al partidului și ale Conferinței naționale a cadrelor didactice, noua instituție urmează să concentreze activitatea științifică desfășurată în județul

nostru în domeniul învățămîntului, constituind un puternic centru de cercetare și informare a cadrelor didactice cu cele mai noi cuceriri ale gândirii pedagogice naționale și universale.

La festivitatea inaugurată au luat cuvîntul tovarășii: Ioan Munteanu, membru al Biroului Comitetului județean de partid, șeful secției de propagandă a Comitetului județean de partid, Alexandru Galea, inspector general al Inspectoratului școlar județean, Maria Popovici, președinta Comitetului sindicalului învățămînt și Elena Popa, inspector la Inspectoratul școlar județean.

Director al Casei județene a corpului didactic a fost numită prof. Elena Bortoman, directoarea Liceului pedagogic Sibiu. În încheierea festivității a fost prezentat un bogat program artistic

Cuvîntarea tovarăşului NICOLAE CEAUŞESCU

(Urmare din pag. 1)

ne şi vom avea agricultura cea mai înaintată din lume. Fără îndoială, agricultura socialistă este cea mai înaintată din punct de vedere al formei de proprietate, al relaţiilor de producţie; dar dacă nu vom înţelege că trebuie să facem eforturi materiale pentru înzestrarea tehnică superioară a acestei ramuri, pentru folosirea largă a cuceririlor agro-tehnice şi zootehnice moderne, agricultura socialistă nu va duce la rezolvarea problemelor de fond — creşterea producţiei vegetale şi animale. Or, pînă la urmă, aceasta este una din problemele esenţiale ale progresului, ale civilizaţiei, ale ridicării bunăstării poporului nostru! Tocmai de aceea partidul şi statul nostru iau măsuri pentru ca — continuîndu-se cu consecvenţă politica de industrializare socialistă a ţării, de dezvoltare a unei industrii moderne, la nivelul cerinţelor revoluţiei tehnico-ştiinţifice contemporane — să se asigure, în acelaşi timp, dezvoltarea judicioasă proporţionată a agriculturii, crearea tuturor condiţiilor pentru folosirea la maximum a marilor resurse de care dispune agricultura noastră socialistă, în interesul ridicării nivelului de trai al ţărănimii, satisfacerii cerinţelor de consum ale poporului, progresului întregii societăţi socialiste.

Vorbind despre lipsurile care s-au manifestat în dotarea tehnico-materială, nu putem trece cu vederea nici neajunsurile manifestate în munca organelor agricole centrale şi locale, precum şi faptul că nu toate organele locale de partid s-au preocupat cu răspundere de problemele agriculturii. Trebuie spus că şi azi în activitatea organelor agricole, a întreprinderilor agricole de stat, a întreprinderilor de mecanizare şi a cooperativelor agricole de producţie există încă numeroase neajunsuri; în această ordine de idei aş menţiona în special lipsurile în realizarea la timp şi în bune condiţii a lucrărilor agricole.

Am reamintit aceste lipsuri şi greşeli care s-au manifestat în modul de aplicare a politicii partidului în agricultură spre a putea înţelege mai bine necesitatea măsurilor pe care planul nostru trebuie să le adopte, importanţa amplului program trasat de partid pentru anii viitori.

Tovarăşi,

După cum se ştie, Congresul al X-lea al partidului a adoptat un vast program de dezvoltare a economiei, ştiinţei, culturii, de ridicare a nivelului de trai al întregului nostru popor. Odată cu trecerea la realizarea acestui program, România intră într-o nouă etapă a istoriei sale socialiste — etapa făuririi societăţii socialiste multilaterale dezvoltate.

În deceniul în care am intrat, baza tehnico-materială şi forţele de producţie ale ţării vor cunoaşte un avînt nemaiîntîlnit; o puternică dezvoltare vor cunoaşte ştiinţa şi cultura, care au un rol de prim ordin în edificarea socialistă a ţării; societatea socialistă a anului 1980 va asigura oamenilor muncii condiţii de viaţă, materiale şi spirituale, mult superioare celor de azi. Poporul nostru demonstrează astfel că, devenit stăpîn pe destinele sale, ştie să-şi făurească o viaţă demnă, liberă şi fericită, merge ferm şi neabătut spre perspectiva edificării societăţii comuniste.

În cadrul programului de dezvoltare socialistă a ţării în anii care urmează agricultura ocupă un loc central. Sint cunoscute prevederile stabilite de Congresul al X-lea cu privire la creşterea producţiei agricole vegetale şi animale, de a ceea, nu mă voi mai referi la ele. Pentru a se înţelege amploarea eforturilor la care s-au angajat partidul şi statul nostru pentru perioada următoare este suficient să amintesc că în anii 1971—1975 se vor investi în agricultură, din fondurile centralizate ale statului, circa 80 miliarde lei; totodată, din veniturile cooperativelor se vor aloca pentru investiţii peste 25 miliarde lei. În 5 ani vor fi investite în agricultură peste 100 miliarde lei — ceea ce reprezintă mai mult decît dublul investiţiilor făcute în întreaga economie în perioada primului cincinal. La aceasta trebuie adăugate investiţiile făcute pentru dezvoltarea întreprinderilor producătoare de tractoare şi maşini agricole, precum şi a uzinelor de îngrăşăminte şi de alte substanţe chimice necesare agriculturii. Pe baza acestor măsuri, practic pînă în 1975 lucrările agricole vor fi complet mecanizate, iar cantitatea de îngrăşăminte furnizată de industria noastră va fi la nivelul cerinţelor unei agriculturi moderne. Se va crea astfel posibilitatea obţinerii unor producţii sporite şi sigure, satisfacerii în condiţii tot mai bune a cerinţelor de consum ale populaţiei cu produse agro-alimentare.

Doresc să mă refer acum la conţinutul şi caracteristicile celor două programe supuse dezbaterii şi aprobării plenare noastre. Este evident, şi lucrul acesta a fost pe bună dreptate subliniat în discuţii, că înfiptura Programului naţional privind gospodărirea raţională a resurselor de apă, extinderea lucrărilor de irigaţii, îndigui, desecări şi de combatere a eroziunii solului are un rol determinant pentru progresul întregii

noastre agriculturii. Din studiul prezentat rezultă însă că problemele ce urmează a fi rezolvate în următorii 10—15 ani privesc nu numai agricultura, ci întreaga politică referitoare la resursele de apă necesare în viitor societăţii noastre.

Se ştie că asigurarea apei, îndeosebi a celei potabile, devine o problemă de prim ordin pentru existenţa societăţii moderne. În acest sens avem o înaltă răspundere faţă de viitorul naţiunii noastre; tocmai această datorie ne impune să luăm din timp măsurile necesare bunei conservării şi gospodăririi apei. Este adevărat, studiul prezentat nu dă deocamdată decît orientarea generală, dar el oferă o bază bună pentru definitivarea programului gospodăririi de ansamblu a apelor ţării noastre. În acest program este necesar să se ţină seama de toate cerinţele de apă — actuale şi de perspectivă — prevăzîndu-se măsuri ferme, aş spune drastice, pentru împiedicarea poluării apei, problema pe care o consider de interes naţional.

Caracteristica principală a programului pe care îl dezbaterem este că el ne dă o imagine găitoare asupra interdependenţei dintre diversele modalităţi de folosire a apei, dintre diferitele domenii interesate în buna ei gospodărire, dintre măsurile ce trebuie luate pe diferite linii. Este pentru prima dată cînd avem, chiar numai schiţat, un asemenea program complex de folosire a apei; consider de aceea necesar să subliniez că tovarăşii care au lucrat la întocmirea studiului au făcut o treabă utilă, preţioasă.

Desigur, acest studiu nu dă, şi nici nu şi-a propus să dea, răspuns la multiplele probleme concrete ce se ridică în legătură cu buna gospodărire a apelor din România. De aceea este necesar ca, pe baza acestei schiţe, a observaţiilor şi propunerilor făcute de tovarăşii care au luat cuvîntul, să se treacă la elaborarea amănunţită a programului naţional de gospodărire a apelor. Acest program trebuie să aibă în vedere asigurarea acumulărilor de apă, folosirea resurselor de apă subterane, precum şi un ansamblu concret de măsuri precise şi ferme pentru evitarea poluării apelor naţionale. Pe baza acestui program general se va putea elabora mai uşor şi programul de irigaţii, precum şi măsurile pentru asigurarea navigaţiei pe canalele şi riurile interioare. În legătură cu aceasta apreciez că justă orientarea din studiu potrivit creşterii lucrărilor de irigaţii, canalele magistrale şi cursurile riurilor mari interioare să fie amenajate şi pentru navigaţie.

Aţi putut constata, din studierea programului de gospodărire a apelor şi de amenajare a noi căi de navigaţie, ce perspective mari avem în această privinţă; se vor realiza astfel visurile multor înaintaşi de a face din Bucureşti port la Dunăre.

Realizarea întregului sistem de amenajare a riurilor, a canalelor magistrale şi a lucrurilor de acumulare, cu un volum de miliarde de metri cubi de apă, va exercita, fără îndoială, o puternică influenţă asupra vieţii economice, precum şi asupra climatului patriei noastre. În ce priveşte planul de irigaţii propriu-zis, se prevede că în următorii 15—20 de ani să fie irigată o suprafaţă de 5—5,5 milioane hectare — practic întreaga suprafaţă apreciată ca posibil de irigată la nivelul cunoştinţelor de astăzi. În anii 1971—1975 urmează să se amenajeze pentru irigaţii o suprafaţă de 1 200 000—1 500 000 hectare; în 1975 România va dispune astfel de circa 2,4 milioane hectare irigate. Pentru a înţelege mai bine vastitatea proporţiilor acestor lucrări trebuie să avem în vedere că în 1965 dispuneam de numai 265 000 hectare irigate. În cincinalul prezent realizăm circa 700 mii hectare, astfel că la sfîrşitul anului 1970 vom avea aproximativ 900 mii hectare irigate. Evident, în acest cincinal s-a cîştigat o bogată experienţă în organizarea şi desfăşurarea lucrărilor de irigaţii; întreprinderile au fost dotate cu utilaje moderne, s-au format mii de cadre de muncitori, tehnicieni şi ingineri. Există deci acum o bază bună de plecare.

Îndeplinirea integrală a planului de irigaţii cere luarea neîntîrziată a tuturor măsurilor pentru buna pregătire a lucrărilor. Este necesar să se întocmească din timp proiectele de execuţie, adoptîndu-se cele mai corespunzătoare soluţii, atât din punct de vedere tehnic, cit şi economic.

O măsură importantă de care depinde operativitatea şi eficienţa activităţii de proiectare în acest domeniu este repartizarea grupelor de proiectanţi direct pe marile şantiere de irigaţii, unde să-şi desfăşoare întreaga activitate, în strînsă colaborare cu beneficiarii sub conducerea nemijlocită a comitetelor judeţene de partid. Numai astfel se va putea asigura ca proiectele şi realizarea irigaţiilor să se facă în bune condiţii, evitîndu-se lipsurile şi greşeli săvîrşite în trecut. Cu toţii cred că înţelegem, şi sper că vor înţelege dar, după părerea mea, nu a spus lucrurilor pe nume; şi mai ales nu a prezentat măsurile care se preconizează în acest sector. Avem posibilitatea ca pe cele câteva sute de mii de hectare — lucru nu se pot realiza proiecte bune de

irigaţii. Din păcate, în prezent aproape totalitatea proiectanţilor în domeniul lucrărilor de irigaţii e concentrată în Bucureşti. Este necesar să se pună de urgenţă capăt acestei stări de lucruri; numai astfel se va putea realiza, în condiţii eficiente, marea program pe care îl punem în faţa întregii ţări. Avînd în vedere că circa 300 000 hectare urmează a fi realizate în sisteme mici de irigaţii, este necesar ca toate cooperativele agricole de producţie şi întreprinderile agricole de stat care nu se află în zonele irigaţiilor mari, să identifice neîntîrziat toate posibilităţile de amenajare a terenurilor ce urmează a fi irigate în cincinalul următor. Ministerul Agriculturii şi Silviculturii şi direcţiile agricole judeţene au datoria să asigure neîntîrziat specialişti necesari pentru îndrumarea lucrărilor de irigaţii locale.

În cincinalul următor se vor realiza lucrări de îndigui şi desecări pe o suprafaţă de circa 500 000 hectare; în multe judeţe, aş cum s-a subliniat şi în discuţiile din plenară, aceste lucrări au o importanţă deosebită, avînd în vedere că, datorită inundaţiilor sau excesului de apă, aproape în fiecare an se înregistrează mari pierderi de producţie. Este necesar însă ca la realizarea acestor lucrări să se aibă în vedere şi folosirea amenajărilor pentru irigaţii; nu trebuie să se mai repete greşelile făcute în trecut care ne determină să trecem astăzi la refacerea unor lucrări, la o serie de cheltuieli inutile.

În mod deosebit doresc să subliniez necesitatea realizării măsurilor pentru oprirea procesului de eroziune a solului, care an de an provoacă mari pagube agriculturii. După cum aţi reţinut din studiul prezentat, milioane de hectare sînt supuse unui proces nemilos de eroziune, de degradare. Această situaţie este rezultatul nepăsării manifestate vreme îndelungată de regimul burghezo-moşieresc, lipsei sale de interes faţă de fondul funciar al ţării. Imi amintesc cu cită pasiune vorbea, în anii 1948—1950, savantul Traian Săvulescu despre necesitatea unei adevărate acţiuni naţionale pentru combaterea eroziunii solului. Din păcate, nu s-au luat măsuri la timp; au trecut mulţi ani fără să se fi întreprins în acest sens acţiuni cu adevărat serioase, ceea ce a făcut ca situaţia mîstărilor să se înrăutăţească. Este adevărat că în ultimii 20 de ani s-au făcut unele lucrări, dar, faţă de amploarea procesului de eroziune, ele pot fi considerate cu totul nesatisfăcătoare. Ținînd seama de gravitatea situaţiei, este necesar să luăm măsuri foarte urgente şi de mare amploare în acest domeniu. În plan sînt prevăzute lucrări pe o suprafaţă de 430 000 hectare, la care se adaugă regularizarea unor riuri şi alte acţiuni de combatere a eroziunii solului pe încă 200 000 hectare. Toate aceste prevederi trebuie considerate minimele. Organele agricole centrale şi locale, consiliile populare au datoria să acţioneze neîntîrziat pentru înfiptura acestor sarcini, prevăzînd totodată măsuri de extindere în viitor a acestor acţiuni.

În cadrul plenarei s-au făcut propuneri de a se extinde lucrările de îmbunătăţiri funciare. Fără îndoială, va fi necesar să se ţină seama de un şir de propuneri făcute aici, şi în acest scop să se reexamineze programul prevăzut. Dar trebuie să avem în vedere, tovarăşi, că sumele pe care le avem la dispoziţie pentru aceste lucrări sînt limitate. De aceea, pentru a depăşi prevederile din acest program, trebuie să găsim şi surse locale, să întreprindem acţiuni care nu necesită cheltuieli prea mari; şi pe această cale trebuie să contribuim la îmbunătăţirea situaţiei din acest domeniu.

Înfiptura vastului program de irigaţii, desecări şi combatere a eroziunii solului impune măsuri energice şi o muncă perseverentă, sistematică din partea tuturor organelor agricole, a organelor şi organizaţiilor de partid, a întregii ţărănimii. Este necesar să fie aduse şi unele îmbunătăţiri organizatorice care să asigure o mai bună delimitare a sarcinilor şi răspunderilor. Situaţia de azi — cînd cei care execută lucrările le şi exploatează — nu este corespunzătoare; trebuie să se treacă imediat la organizarea unui compartiment special pentru executarea lucrărilor de irigaţii, desecări şi combatere a eroziunii solului şi a unui alt compartiment răspunzător de întreţinerea şi exploatarea sistemelor de irigaţii.

În cadrul preocupărilor generale pentru buna gospodărire a apelor ţării, pentru folosirea cit mai eficientă a acestora din punct de vedere economic, este necesar să se aibă în vedere cu toată seriozitatea problema amenajărilor piscicole, crearea condiţiilor pentru sporirea producţiei de peşte în ţara noastră — unul din alimentele de bază ale populaţiei.

Trebuie spus, tovarăşi, că şi în acest sector situaţia nu este satisfăcătoare. În cadrul plenarei, ministrul industriei alimentare a încercat să explice această situaţie, dar, după părerea mea, nu a spus lucrurilor pe nume; şi mai ales nu a prezentat măsurile care se preconizează în acest sector. Avem posibilitatea ca pe cele câteva sute de mii de hectare — lucru de apă, interioare, să obţinem o

producţie de peşte mult mai mare ca în prezent. Este inadmisibil că în multe zone producţia de peşte este inferioară celei realizate înainte de război. Aceasta nu se poate explica decît prin neglijenţă, prin lipsa de preocupare a organelor însărcinate să asigure dezvoltarea fondului piscicol. Avem într-adevăr şi lacuri bune — cu o producţie de 2 000 kg de peşte la hectar, dar, cum se ştie, cu o floare nu se face primăvară. Cu cîteva bălţi avînd o producţie de 2 000 kg la hectar nu asigurăm peştele necesar consumului întregii populaţii. Este necesar ca atît comitetele judeţene de partid, cit şi consiliile populare să integreze în programul general pe care îl discutăm şi amenajări piscicole; acestea trebuie să fie o parte integrantă a programului nostru de dezvoltare a agriculturii. Amenajările piscicole bine organizate şi exploatate vor putea aduce un aport foarte preţios la satisfacerea cerinţelor de trai ale poporului.

Avînd în vedere importanţa programului la care m-am referit, volumul mare de muncă ce trebuie realizat, fondurile deosebite ce trebuie manipulate, este necesar să se creeze o comisie guvernamentală însărcinată cu avizarea şi recepţionarea lucrărilor. Sistemul actual, potrivit căruia cele care proiectează lucrările le şi avizează şi recepţionează este necorespunzător. De altfel, avînd implicaţii mult mai vaste decît irigarea propriu-zisă a culturilor, nici nu este just ca avizarea sistemelor de irigaţii şi recepţionarea lor să se facă numai de către organele Ministerului Agriculturii. Am în vedere nu crearea a încă unui aparat de stat, a unui organism birocratic, ci alcătuirea unei comisii interministeriale la care să participe reprezentanţii tuturor ministerelor interesate; această comisie să avizeze şi să recepţioneze lucrările.

De asemenea, ţinînd seama de complexitatea programului pe ca-

re-l dezbaterem, consider că ar fi bine să se organizeze în cursul acestui an o sesiune ştiinţifică naţională, cu participarea celor mai buni specialişti din toate sectoarele de interesate — nu numai din agricultură, ci şi biologi, geografi, energeticieni, geologi ş.a.m.d. — care să dezbata pe larg, pe secţiuni, programul. Pe această bază să se definitiveze planul de lucrări, asigurînd ca el să ţină seama de aspectele generale şi de implicaţiile complexe pe care le va avea asupra întregii economii, asupra dezvoltării generale a ţării noastre.

Stimaţi tovarăşi,

În al doilea program pe care îl dezbate plenara sînt prevăzute măsuri cu privire la dezvoltarea zootehnicii şi creşterea producţiei animale — una din problemele de cea mai mare importanţă pentru progresul agriculturii, pentru ridicarea nivelului de trai al populaţiei. După cum se ştie, existenţa unui puternic sector zootehnic reprezintă unul din indicatorii cei mai caracteristici ai unei agriculturi intensive, moderne.

În comparaţie cu dezvoltarea acestui sector în ţările cu agricultură avansată, nivelul zootehnicii din ţara noastră prezintă o serioasă rămînire în urmă, ceea ce afectează atît eficienţa economică generală a agriculturii — deci şi nivelul veniturilor ţărănimii — cit şi aprovizionarea populaţiei cu produse animale.

Situaţia nesatisfăcătoare a zootehnicii la noi îşi are originea, este adevărat, şi în moştenirea lăsată de regimul burghezo-moşieresc, reflectată atît de efectivele de animale din 1938, cit şi, mai cu seamă, în situaţia pe care am preluat-o după război. Ea îşi are însă originea şi în lipsurile la care m-am referit şi care s-au manifestat în ultimii 25 de ani. Din datele de mai jos se poate vedea cum a evoluat efectivul de animale din 1938 pînă în 1970.

	Efectivele de animale				
	— mii capete la începutul anului —				
	1938	1950	1960	1965	1970
— Bovine din care: vaci şi juninci	3 653	4 309	4 450	4 756	5 034
— Porcine din care: scroafe	1 787	2 105	2 156	1 901	2 496
— Ovine	2 761	2 210	4 300	6 034	5 971
— Pasări	606	261	524	552	647
	10 087	9 834	11 200	12 734	13 835
	27 325	17 506	37 000	39 909	53 439

Aceste date ne arată că, după eliberarea ţării, efectivele de animale au crescut continuu, fiind în prezent la unele specii de două ori mai mari decît în 1938.

A crescut, de asemenea, producţia de carne, lapte, ouă şi lînă, atît în volum total, absolut, cit şi pe cap de animal.

Desigur, dacă am privi numai din acest punct de vedere lucrurile ne-am putea declara oarecum mulţumiţi; dar dacă avem în vedere că la creşterea animalelor sîntem încă în urma multor ţări, că cerinţele de consum ale populaţiei cresc continuu şi nu pot fi satisfăcute mulţumitor de actuala producţie a zootehnicii atunci se impune să afirmăm deschis că ritmul de creştere a efectivelor de animale este necorespunzător; este necesar să luăm măsurile cele mai serioase pentru dezvoltarea în ritmul cel mai rapid a zootehnicii.

Studiul prezentat plenarei spre dezbateri cuprinde o susţinută multilaterală de creştere susţinută a efectivelor de animale şi a producţiei animale.

Dinamica efectivelor de animale şi pasări va arăta astfel: de la 5 milioane bovine la începutul lui 1970 — efectivul va creşte la 6,6 milioane în 1975 şi la 7,2—7,5 milioane în 1980, din care vaci, de

unităţi măsură	1969 realizări	1970 plan	prevederi 1975	1980
Carne mii tone în viu	839	970	1 640	2 203
Lapte mii hl.	14 078	16 400	30 410	37 230
Ouă mil. buc.	856	1 088	2 050	2 525

Spre deosebire de prevederile planului cincinal, în studiul prezentat se propune ca sporirea efectivelor de animale — deci şi a producţiei animale — să se realizeze la întreprinderile de stat şi cooperativele agricole de producţie în ferme mari. Această orientare are o mare importanţă pentru dezvoltarea agriculturii noastre socialiste, pentru realizarea unei aprovizionări sigure a populaţiei. Experienţa de pînă a marilor ferme specializate din întreprinderile agricole de stat, cit şi a fermelor specializate din unele cooperative agricole de producţie, demonstrează că aceasta este singura cale de progres rapid al zootehnicii şi de creştere a eficienţei economice a acestei ramuri de prim ordin a producţiei agricole. Aici s-au dat multe exemple de rezultate bune şi producţii mari obţinute de un şir de ferme, ceea ce demonstrează că avem posibilităţi, că avem experienţă şi că sarcinile pe care ni le punem sînt pe deplin realizabile.

După cum se ştie, încă din anul 1969 s-a trecut la constituirea unor ferme intercooperatiste de creştere şi îngrăşare a animalelor. Ținînd seama de sarcinile mari ce revin cooperativei în următorul cincinal, este necesar ca aceste unităţi să fie ajutate în mod deosebit de către organele agricole, tre-

buie să se pună capăt cu toată fermitatea tendinţei unor ministere şi întreprinderi de a umfla preţurile pentru a acoperi neajunsurile proprii în gospodărirea mijloacelor şi pentru a obţine beneficii mai mari. Dacă vorbim de ieftinirea lucrărilor în construcţii — şi trebuie să îmbunătăţim situaţia în acest domeniu — se impune ca şi problema preţurilor materialelor de construcţii să fie analizată în mod serios, luîndu-se măsuri pentru reducerea lor corespunzătoare. Avînd în vedere problemele multiple pe care le ridică înfiptura programului de dezvoltare a zootehnicii, cred că ar fi bine ca definitivarea lui să se facă pe baza unei discuţii largi — în cadrul unei consfăţuri la care să participe cei mai buni specialişti din zootehnie şi din alte sectoare — ţinîndu-se seama de părerile şi propunerile oamenilor cu experienţă în acest domeniu.

Punînd accentul principal pe creşterea animalelor în ferme mari, moderne, trebuie, totodată, să acordăm sprijin tuturor cooperativei agricole de producţie pentru dezvoltarea sectorului zoo-

tehnice. În acest sens, toate cooperativele trebuie ajutate cu animale de rasă şi credite în vederea creşterii animalelor.

Este necesar, de asemenea, să fie sprijinită creşterea animalelor aflate în proprietatea personală a membrilor cooperativei şi, în zonele de munte, creşterea animalelor de către ţărani particulari. De aceea, baza furajeră trebuie dezvoltată corespunzător sporirii septelului în toate sectoarele.

O atenţie deosebită trebuie acordată păşunilor şi fînelor a căror suprafaţă se ridică la peste 4 milioane hectare. Acestea reprezintă o sursă deosebit de importantă, din păcate încă slab folosită, pentru asigurarea bazei furajere.

Desigur, trebuie analizat cui să aparţină aceste suprafeţe de păşuni şi fînele, dar oricui vor aparţine — cooperativei sau consiliilor comunale — dacă nu vom efectua lucrările necesare de întreţinere, nu vom asigura reînnoşirea lor şi îngrăşămintele necesare, atunci nu vom obţine producţia dorită. De altfel, cu 8 sau 10 ani în urmă ele au aparţinut consiliilor populare şi au fost trecute la cooperative tocmai pentru că erau prost întreţinute şi nu asigurau baza furajeră necesară. Esenţialul nu este cui aparţin, ci cum se realizează lucrările necesare pentru sporirea producţiei. Organele agricole, Ministerul Agriculturii trebuie să ia toate măsurile pentru a obţine recolte bune pe aceste suprafeţe.

Tovarăşi,

Realizarea acestor programe fundamentale pentru modernizarea agriculturii noastre necesită numai în cincinalul 1971—1975 investiţii de peste 50 miliarde lei; pentru lucrările de irigaţii, îndigui şi desecări, pentru combaterea eroziunii solului şi gospodărirea apelor se vor aloca în următorul cincinal circa 35 miliarde lei — consider că această sumă este mare şi va trebui să acţionăm pentru a realiza volumul de lucrări prevăzut cu cheltuieli mai mici — iar pentru creşterea animalelor aproape 20 miliarde lei. Înfiptura acestui volum de investiţii cere o muncă bine organizată; utilizarea cu cea mai mare răspundere a fondurilor alocate, luarea din timp, a măsurilor pentru realizarea lucrărilor la termenul stabilit şi de cea mai bună calitate. Este necesar să se treacă deîndată la întocmirea proiectelor pentru lucrările de irigaţii, îndigui, desecări şi de combatere a eroziunii solului, alegîndu-se soluţiile optime atît din punct de vedere tehnic cit şi economic. Este necesar să se tragă toate concluziile din neajunsurile manifestate în trecut.

Țiţiua tovarăşi au spus în plenară că ar dori ca realizarea irigaţiilor sau a unor acţiuni de desecări să se facă pe alte suprafeţe decît cele prevăzute în studiu. Eu consider că Ministerul Agriculturii, organele agricole trebuie să analizeze situaţia în strînsă colaborare cu comitetele judeţene, să se deplaseze pe teren, în judeţe şi, împreună cu acestea, să stabilească suprafeţele pe care trebuie executate aceste lucrări. Beneficiarii este comitetul judeţean de partid şi consiliul popular judeţean; deci cu aceste organe trebuie să se stabilească unde trebuie făcute aceste lucrări, bineînţeles ţinînd seama şi de prevederile generale, de condiţiile tehnice şi economice de care dispunem; am impresia că şi tovarăşii primari-secretari ai comitetelor judeţene au avut în vedere aceste condiţii atunci cînd au făcut propunerile respective.

Se ştie că s-au săvîrşit greşeli care au dus la scumpirea costurilor, la întîrzierea dării în producţie, la exploatarea neraţională a unor sisteme de irigaţii. S-au făcut, de asemenea, greşeli la unele lucrări de îndigui şi desecare, la unele amenajări pentru combaterea eroziunii solului. Atrag atenţia asupra acestor lipsuri spre a se lua toate măsurile de înlăturare a lor în viitor.

Sarcini deosebite revin în această direcţie organelor de proiectare, trusturilor şi întreprinderilor care execută lucrările. Trebuie eliminate cu toată hotîrîrea greşelile de proiectare şi execuţie, neamădmîniindu-se nici un fel de construcţii supradimensionate. Ținînd seama de preţul ridicat al lucrărilor, este necesar să se acţioneze cu toată fermitatea pentru reducerea preţului de cost la toate lucrările. În sectorul creşterii animalelor trebuie să se treacă deîndată la întocmirea de proiecte tip şi organizarea producţiei de prefabricate pentru toate lucrările zootehnice.

Şi în acest sector s-au făcut greşeli mari de proiectare şi execuţie, s-a acceptat supradimensionarea lucrărilor şi amplasarea lor neraţională. Sint, după părerea mea, posibilităţi de reducere a costului construcţiilor zootehnice cu cel puţin 15—20 la sută. Una din problemele de însemnătate esenţială pentru înfiptura în cele mai bune condiţii a acestor programe de dezvoltare a bazei

Cuvîntarea tovarăşului NICOLAE CEAUŞESCU

(Urmare din pag. a II-a)

tehnico-materiale a agriculturii, pentru sporirea rolului acesteia ramuri în economia naţională, o constituie problema ponderii cheltuielilor materiale în producţia globală agricolă. Iată câteva cifre comparative care demonstrează că în ultima vreme a existat o tendinţă destul de accentuată de creştere a cheltuielilor materiale în valoarea producţiei globale agricole — creştere care nu are nici un fel de justificare obiectivă:

În 1965 ponderea cheltuielilor materiale în valoarea producţiei globale agricole era de 40 la sută; în 1970 a ajuns la 42,4 la sută, iar în 1975 se propune 44,5 la sută. Situaţia la I.A.S. este şi mai nesatisfăcătoare din acest punct de vedere. Încercarea de a justifica această încercare de a justifica această dezvoltare a bazei materiale a agriculturii o considerăm neîntemeiată; trebuie să realizăm în aşa fel lucrările de investiţii şi dotare a agriculturii, încât să obţinem o creştere continuă a producţiei agricole şi o scădere a ponderii cheltuielilor materiale. Aceasta este de altfel o tendinţă mondială.

Hotărârea în îndeplinirea programului de dezvoltare a agriculturii este ca eforturile materiale pe care le face partidul şi statul, investiţiile prevăzute să determine un raport raţional şi eficient între cheltuielile materiale şi creşterea producţiei agricole, asigurându-se sporirea randamentului fiecărui leu investit. Reducerea cheltuielilor materiale şi creşterea producţiei agricole globale, ridicarea venitului naţional obţinut din agricultură reprezintă una din problemele fundamentale ale programului pe care îl adoptă plenara noastră. În legătură cu aceasta trebuie să relevăm faptul că în studiul dezbătut în plenara noastră, deşi eforturile financiare pe care urmează să le facă statul nostru pentru dezvoltarea bazei tehnico-materiale a agriculturii sunt deosebit de mari, producţiile agricole preconizate a se realiza nu sînt în concordanţă cu aceste eforturi. Se poate spune că ceea ce se prevede să obţinem ca urmare a investiţiilor pe care le vom face nu este pe deplin mulţumitor, şi în acest domeniu programul va trebui să fie îmbunătăţit. De altfel, această observaţie a fost făcută şi în Comitetul Executiv, dar, în materialele prezentate de tovarăşii de la agricultură nu s-a ţinut seama în măsură corespunzătoare de aceste observaţii. Este necesar să se aibă în vedere aceasta la definitivarea studiului. Trebuie spus că nici în concluziile comisiilor prezentate în plenară problema eficienţei investiţiilor, şi în general a eficienţei activităţii economice a agriculturii, nu a ocupat locul cuvenit. Necesitatea punerii ascute a acestei probleme în preocupările noastre pentru creşterea unei agriculturi intensive, de înaltă productivitate, derivă din faptul că într-o serie de întreprinderi agricole de stat şi cooperative de producţie, inclusiv în cadrul unor organe agricole şi cooperative de conducere, se manifestă şi în prezent o atitudine de ignorare a eficienţei economice.

O îndatorire de cea mai mare importanţă a tuturor celor care lucrează în sistemul agriculturii noastre socialiste, precum şi a altor organe economice şi financiare este aceea de a asigura folosirea cât mai raţională a fondurilor destinate agriculturii. Este necesar să se evite tendinţa de a dispersa fără discernămint fondurile pe tot teritoriul ţării, urmărindu-se cu toată atenţia concentrarea acestora în primul rînd acolo unde pot da maximum de rezultate în producţie, în creşterea eficienţei economice într-un timp cât mai scurt.

În legătură cu aceasta aş ruga pe tovarăşii din judeţele unde sînt prevăzute mai puţine investiţii şi care şi-au exprimat aici dorinţa de a obţine mai mult în acestă privinţă să înţeleagă că volumul total al investiţiilor pe care le-am prevăzut în program reprezintă maximum a ceea ce putem accorda. Desigur, va mai trebui văzută — ţinînd seama de criteriul la care m-am referit — cum pot fi soluţionate unele probleme ridicate aici. Dar trebuie să înţelegem că nu vom putea, nici în cîinul următor şi nici chiar în următorii zece ani, să rezolvăm toate problemele legate de irigaţii, de îndigui, de desecări şi de combaterea eroziunii solului; rezolvarea tuturor acestor probleme necesită o perioadă mai lungă. De aceea trebuie să îndreptăm mijloacele în primul rînd în acele judeţe şi la acele lucrări care dau eficienţă economică cea mai mare în momentul de faţă. Aceasta ne va crea noi mijloace materiale şi condiţii care în anii viitori să rezolvăm şi în alte judeţe mai bine atît îmbunătăţirile funciare cit şi problemele privind creşterea animalelor. Ministerul Agriculturii şi Silviculturii, Uniunea Naţională a Cooperativelor Agricole de Producţie, toate organele economice trebuie să ia măsuri energice pentru ca o dată cu investirea fondurilor prevăzute pentru realizarea acestui vast program, să obţinem creşterea sistematică a producţiei, îmbunătăţirea tuturor indicatorilor economici din

agricultură, scăderea considerabilă a cheltuielilor materiale în raport cu volumul global al producţiei agricole realizate. Aceasta este o problemă de însemnată capitală pentru creşterea contribuţiei pe care acest sector o aduce la satisfacerea cerinţelor generale ale economiei, pentru îmbunătăţirea nivelului de trai al ţăranilor şi ridicarea standardului de viaţă al întregului nostru popor. Trebuie să cerem cu toată tăria Ministerului Agriculturii şi Silviculturii, Uniunii Naţionale a Cooperativelor Agricole, tuturor organelor agricole să introducă în întreaga lor activitate un spirit mai operativ, mai dinamic, mai eficient. În acelaşi sens consider că trebuie să-şi îmbunătăţească munca şi Comitetul de Stat pentru Economia şi Administraţia Locală, în activitatea căruia persistă încă serioase practici şi tendinţe birocratice. Mai refer la acest Comitet pentru că lucrind cu consiliile populare judeţene, el are un rol important în realizarea sarcinilor în agricultură.

În altă ordine de idei, doresc să atrag în modul cel mai serios atenţia asupra faptului că, atît la lucrările de irigaţii cit şi la construcţiile zootehnice, s-au scos din circuitul producţiei mari suprafeţe de pămînt. Trebuie să se pună capăt cu desăvîrşire acestei practici; atît executarea irigaţiilor cit şi amplasarea construcţiilor zootehnice trebuie astfel concepute, încît să se realizeze cu minim de suprafeţe scos din producţie.

Realizarea la timp şi în bune condiţii a programelor pe care le discutăm va avea fără îndoială o puternică influenţă asupra întregii agriculturi. Pe suprafeţele irigate se vor obţine sporuri de producţie de 50 pînă la 100 la sută faţă de ceea ce neirigate. De asemenea, pe cea mai mare parte a terenurilor irigate se vor putea obţine anual cite două recolte. După unele calculative estimative, valoarea totală a sporului de producţie realizată pe terenurile irigate va fi în anul 1975 de circa 6 miliarde lei; la aceasta se mai adaugă sporul de producţie obţinut prin îndigui şi desecări şi prin combaterea eroziunii solului care se va ridica şi el la peste 1 miliard lei. În ce priveşte zootehnia, valoarea producţiei animale din sectorul socialist va creşte de la 11 miliarde în 1969 la peste 25 miliarde în 1975. Reiese deci, tovarăşi, că din punct de vedere economic eforturile sînt pe deplin justificate. Este necesar însă ca să facem totul pentru realizarea lor la timp şi în condiţii bune.

O dată adoptate aceste programe este necesar să luăm toate măsurile pentru realizarea lor în practică. Ministerului Agriculturii şi Silviculturii, organelor agricole le revine sarcina de a asigura organizarea şi îndrumarea permanentă a întregii activităţi de transpunere în viaţă a acestor sarcini. Aceasta impune lichidarea hotărîră a lipsurilor care s-au manifestat în munca acestor organe, creşterea răspunderii lor şi întărirea disciplinei în muncă. În realizarea acestui mare program naţional sarcini de mare răspundere revin, desigur, oamenilor muncii — cooperativilor, inginerilor şi tehnicienilor. De asemenea, este necesar, ca Uniunea Naţională şi uniunile judeţene ale cooperativei agricole de producţie să considere realizarea în sectorul cooperatist a acestor măsuri drept o sarcină primordială.

Măsurile luate în decembrie 1969 pentru îmbunătăţirea muncii acestor organe şi a activităţii în cooperative au creat premise pentru desfăşurarea în mai bune condiţii a muncii lor. Avem convingerea că atît organele agricole de stat cit şi cele cooperative vor lucra mai eficient decît în trecut, neprecupeţind nici un efort pentru a asigura înfiptuirea integrală a hotărîrilor de cea mai mare însemnată pentru soarta agriculturii noastre, adoptate de Comitetul Central.

Considerăm, totodată, necesar să atragem atenţia Ministerului Industriei Construcţiilor de Maşini, Ministerului Industriei Materialelor de Construcţii şi Ministerului Industriei Chimice asupra sarcinilor mari ce le revin în asigurarea utilajelor şi maşinilor agricole, materialelor de construcţii şi produselor chimice necesare agriculturii. Aşa cum pe bună dreptate s-a subliniat în cursul discuţiilor din plenară, industria noastră trebuie să depună eforturi mai intense pentru a asigura agriculturii întreaga gamă de maşini, instalaţii şi utilaje de calitate superioară, necesare atît vasteror lucrări de irigaţii cit se desfăşoară în ţara noastră, cit şi dezvoltării unei zootehnii mecanizate, de înaltă productivitate. Toate ministerele şi organele centrale şi locale, cărora le revin sarcini concrete în legătură cu îndeplinirea acestor două programe au datoria să ia neîntîrziat măsurile ce depind de ele pentru realizarea marilor acţiuni preconizate de partid în agricultură.

O problemă de importanţă hotărîtoare pentru succesul acestor programe este asigurarea cadrelor necesare. În cel mai scurt timp, Ministerul Agriculturii şi Silviculturii şi Ministerul Invăţămîntului vor trebui să elaboreze un plan special de pregătire atît a cadrelor de specialişti cu studii superioare

şi medii, cit şi a muncitorilor calificaţi.

În acest sens este necesar să fie aduse îmbunătăţiri şi sistemului de învăţămînt şi programelor şcolare. În problema pregătirii cadrelor, pentru agricultură trebuie să plecăm de la combaterea mentalităţii greşite, din păcate încă larg răspîndită la noi, potrivit căreia ne considerăm vecii producători agricoli şi ca atare nu mai avem ce învăţa. Or, progresul agriculturii, cultura plantelor şi creşterea animalelor cer cunoştinţe noi, moderne, cite odată mai multe decît pentru unele ramuri industriale; este, desigur, foarte important să ştii să prelucreezi o bucată de lemn sau de metal, dar a lucra cu plantele şi cu animalele, a modela viaţa însăşi, a crea noi soiuri, noi rase de animale, a spori productivitatea lor — toate acestea cer cunoştinţe profunde; trebuie să spunem că încă nu s-a înţeles cum se cuvine importanţa acestei probleme. Tările care au realizat o agricultură avansată au înfiptuit şi o transformare a omului din agricultură. Problema cunoştinţelor în agricultură este o problemă esenţială pentru progresul acestei ramuri economice. Indiferent de proprietate, pămîntul este un bun al naţiunii şi el trebuie lucrat corespunzător; toată lumea trebuie să se supună regulilor şi normelor generale. Va trebui să luăm măsuri mult mai serioase atît în ce priveşte pregătirea celor care lucrează în agricultură, cit şi în privinţa introducerii normelor moderne de lucrare a pămîntului, obligatorii pentru toată lumea.

Este necesar să se înţeleagă că fără cadre cu temeinice cunoştinţe nu vom putea asigura ridicarea nivelului general al agriculturii, iar programele care ni le propunem şi investiţiile pe care le facem nu vor da rezultatele aşteptate. Tocmai de aceea se impune trecerea de îndată la măsuri pentru ridicarea nivelului general de cunoştinţe al tuturor oamenilor muncii care lucrează în agricultură.

Totodată, pentru realizarea unor lucrări mai complexe, de înaltă calificare în agricultură, pentru înfiptirea cadrelor noastre în probleme care sînt de progresul neîntreptat al ştiinţei agrozootehnice pe plan mondial, trebuie să avem în vedere şi eventualitatea de a apela la ajutorul unor specialiştii străini, cu o bogată experienţă în înaltă competenţă profesională. În aceeaşi ordine de idei doresc să subliniez necesitatea de a studia cu mai multă atenţie experienţa ţărilor cu o agricultură avansată — atît socialiste, cit şi capitaliste — aplicind la condiţiile noastre concrete cuceririle agrozootehnice înaintate din întreaga lume. De asemenea, trebuie să avem în vedere şi necesitatea de a dezvolta mai mult cooperarea în domeniul agriculturii cu ţările care au o bogată experienţă în acest domeniu şi care dispun de potenţial necesar pentru o cooperare avantajoasă.

În realizarea acestor două programe şi, în general, în efortul pentru dezvoltarea agriculturii noastre socialiste, sarcini de mare importanţă revin cercetării ştiinţifice. Trebuie să spunem, tovarăşi, că deşi avem unele rezultate bune în cercetarea agricolă, mai ales în domeniul cerealelor, nu putem fi nici pe departe mulţumiri cu ce am realizat pînă acum. În ştiinţa agricolă lucrează peste 1500 de cercetători; dispunem de un număr mare de institute şi staţiuni experimentale; de curind am creat şi Academia de Ştiinţe Agricole. Apreciez că dispunem de forţe capabile să obţină rezultate bune în cercetarea agricolă. Pentru aceasta este necesar să se renunţe la vechi mentalitate de a face cercetare de dragul cercetării, precum şi la concepţia, exprimată chiar şi aici, că pot exista cercetători care în întreaga lor viaţă nu creează nimic. Asemenea oameni desigur există, şi desigur nu numai în agricultură, ci în toate domeniile de activitate; dar societatea omenescă n-a progresat cu ajutorul celor care n-au realizat nimic în viaţă, ci prin cei care în decursul existenţei lor au adus contribuţii mari la dezvoltarea ştiinţei, a producţiei de valori materiale şi spirituale. Se ştie că în ştiinţele naturii, în ultimii 10—15 ani, au fost făcute descoperiri sesizionale, că progresul considerabil realizat inclusiv în agricultura unui şir de ţări, s-a obţinut pe baza cuceririlor ştiinţifice din biologie şi genetică.

De ce mă refer la aceasta, tovarăşi? Pentru că trebuie să înţelegem că şi în ştiinţa agricolă — ca în orice domeniu de activitate — este necesar să pornim de la o concepţie nouă. În ştiinţă trebuie să lucreze oameni cu imaginaţie, cu îndrăzneală. Cercetătorii nu trebuie să propună descoperiri care să fie doar o copie a ceea ce s-a făcut înainte, dar să se pună în faţa oamenilor muncii de la sate, de îndeplinirea cărora depinde asigurarea recoltei pe anul în curs. Consider, de aceea, necesar să atrag atenţia cu toată seriozitatea asupra faptului că trebuie să luăm măsuri imediate pentru executarea la timp şi în condiţii bune a însăşiîntărilor, avînd

torul a mai realizat de atunci două sau chiar trei soiuri superioare şi aceasta în decurs de 8 sau 10 ani. Tovarăşii care lucrează în domeniul ştiinţei agricole cunosc, de asemenea, că şi în Statele Unite, Franţa, Germania, Italia, Canada s-au obţinut în ultimul timp rezultate mari în perfecţionarea soiurilor de grâu.

Este necesar ca cercetarea noastră agricolă să fie aşezată pe o concepţie nouă. Programul pe care ni-l propunem în agricultură, problemele legate de obţinerea unor recolte mari de cereale, plante tehnice şi legumicole, a unor producţii sporite în zootehnie, problemele legate de ameliorarea şi crearea de rase noi de animale cer o abordare nouă, îndrăzneală şi — de ce să n-o spunem, cer şi oameni noi. Ştiu că s-au făcut schimbări, că în cercetarea agricolă lucrează acum şi mulţi oameni tineri. Eu apreciez însă foarte mult şi pe unii din cei vîrstnici, care lucrează în domeniul cercetărilor agricole; unii dintre aceştia sînt chiar mai îndrăzneţi decît tinerii; cînd mă refer la oameni noi nu am în vedere numai vîrsta, ci concepţia nouă, hotărîrea de a face totul pentru a obţine o transformare radicală în ştiinţa noastră. Fără aceasta, nu vom putea obţine rezultatele pe care le dorim, sau le vom obţine apellind la cercetarea din alte ţări. De aceea, este necesar ca Academia de Ştiinţe Agricole să atace cu mai mult curaj problema creării unor soiuri productive şi valoroase din punct de vedere nutritiv — la grâu, porumb, floarea-soarelui şi alte plante — care să asigure producţii maxime în condiţii de necesar. În legumicultură este necesar ca în cel mai scurt timp să se asigure seminţe superioare, astfel încît să lichidăm rămănierea în urmă din acest sector deosebit de important pentru dezvoltarea omului muncii. Trebuie spus că şi în zootehnie este necesar să fie unite forţele biologilor, geneticienilor, ale altor cercetători astfel ca — pe baza unui plan de cercetare de largă perspectivă — să se asigure îmbunătăţirea raselor de animale, crearea de noi rase de mare productivitate. Aceasta constituie o problemă de importanţă primordială pentru dezvoltarea zootehnice în ţara noastră.

Probleme deosebite se ridică în domeniul combaterii bolilor la animale şi plante — mai ales dacă ţinem seama de marile concentraţii de animale pe care le creăm, precum şi de specializarea producţiei de cereale, plante tehnice, legume, viticultura şi pomicultura în anumite unităţi şi zone agricole. În acest domeniu avem, de asemenea, lipsuri serioase şi pierderi mari datorită mortalităţii, precum şi diferitelor daunatori, care diminuează simţitor producţia agricolă. De asemenea, cercetarea ştiinţifică trebuie să contribuie la elaborarea noilor tehnologii în condiţiile terenurilor irigate. Iată numai câteva din marile probleme ce se cer abordate cu tot mai multă îndrăzneală de oamenii noştri de ştiinţă. Este necesar ca, în cel mai scurt timp, Academia de Ştiinţe Agricole să întocmească un program multilateral care să fie dezbătut şi aplicat în cadrul unei adunări generale speciale.

O importanţă deosebită pentru rezolvarea multor probleme ce stau în faţa ştiinţei noastre agricole, pentru asigurarea unui progres accelerat agriculturii noastre socialiste are dezvoltarea largă a autonomiei şi spiritului de iniţiativă în staţiunile experimentale, în unităţile de cercetare locală, stimularea intensă a forţei de creaţie, a inventivităţii şi spiritului de răspundere a milor de specialiştii care lucrează pe ogoarele patriei noastre. Trebuie să înţelegem, tovarăşi, că ştiinţa nu se face numai în Bucureşti sau numai în institutele centrale; ea se poate — şi trebuie făcută — de fiecare specialist agricol. Staţiunile experimentale au dat dovadă atît în trecut, cit şi acum că pot obţine rezultate foarte bune; zecile de mii de ingineri agronomi, zootehnicieni, medici veterinari, care lucrează în întreprinderi de stat sau în cooperative constituie o uriaşă forţă pentru rezolvarea problemelor de cercetare ştiinţifică, pentru progresul agriculturii ţării noastre.

Sîntem convinşi că oamenii de ştiinţă din agricultură vor răspunde cu tot elanul chemării partidului, că îşi vor îndeplini cu cinste marile sarcini ce le stau în faţă, că îşi vor aduce aportul lor preţios la realizarea programului de înflorire a agriculturii socialiste din patria noastră.

Conţinutul ample perspective ce se deschid în faţa agriculturii noastre prin aplicarea celor două programe dezbătute în plenară, nu trebuie să ne lăture de vedere, tovarăşi, sarcinile imediate care se pun în faţa oamenilor muncii de la sate, de îndeplinirea cărora depinde asigurarea recoltei pe anul în curs. Consider, de aceea, necesar să atrag atenţia cu toată seriozitatea asupra faptului că trebuie să luăm măsuri imediate pentru executarea la timp şi în condiţii bune a însăşiîntărilor, avînd

în vedere că datorită condiţiilor climatice de pînă acum ne aflăm într-o oarecare întîrziere.

Este necesar, de asemenea, ca, paralel cu activitatea pentru pregătirea recoltei anului 1970, să începă din plin şi pe toate liniile activitatea pregătitoare şi chiar trecerea practică la realizarea sarcinilor prevăzute în cele două analize plenare noastre. Putem spune, tovarăşi, că de ceea ce vom face în acest an, atît în ce priveşte programul de irigaţii şi de zootehnie de a apelor, cit şi în gospodăria de realizarea cîinului. De altfel, pentru programul din zootehnie multe investiţii încep în acest an; realizarea lor la timp va asigura îndeplinirea în bune condiţii a sarcinilor discutate aici.

Stimaţi tovarăşi,

Doresc să subliniez sarcinile importante ce revin consiliilor populare judeţene care răspund de planificarea şi conducerea agriculturii locale. Trebuie să spunem că nu toate consiliile judeţene se preocupă în mod corespunzător de problemele agricole. Avînd în vedere neajunsurile care se mai manifestă în conducerea agriculturii de către consiliile populare judeţene se impune să menţionăm cu toată claritatea că de realizarea sarcinilor de plan în agricultură răspund direct consiliile populare; ele au obligaţia de a asigura executarea la timp şi în bune condiţii a tuturor lucrărilor agricole. Efectuarea acestor lucrări la timp şi la calitatea necesară nu poate fi lăsată la bunul plac al fiecăruia; ea constituie o obligaţie pentru toate întreprinderile agricole de stat, pentru toate cooperativele, pentru toţi lucrătorii agricoli, cooperatori şi ţărani particulari. În acest spirit trebuie să acţioneze consiliile populare. De asemenea, consiliile populare trebuie să aplice cu stricteţe legea apărării fondului funciar, nemîndînd sup nici un pretext diminuarea suprafeţei arabile a ţării.

Considerăm că largirea drepturilor şi atribuţiilor consiliilor populare corespunde noii etape de dezvoltare a socialismului în patria noastră; aceasta constituie o condiţie pentru înfiptuirea cu succes a sarcinilor trasate de Congresul al X-lea al partidului. Experienţa ne arată că măsurile adoptate în ultimii ani — reorganizarea administrativ-teritorială, îmbunătăţirea organizării activităţii locale, apropierea organelor centrale de unităţile administrative şi economice de bază — asigură conducerea mai bună a întregii activităţi sociale de pe cuprinsul patriei.

După cum se ştie, conducerea partidului şi statului a luat măsuri pentru perfecţionarea planificării în agricultură, măsuri ale căror efecte se vor manifesta încă din toamna acestui an. Corespunzător acestor hotărîri, planificarea producţiei agricole va avea în vedere numai asigurarea fondului central de cereale şi produse alimentare, urmînd ca restul suprafeţei să fie planificat de fiecare unitate în parte, corespunzător necesităţii proprii şi interesului acestora de a spori eficienţa economică. De asemenea, se ştie că încă din acest an, cea mai mare parte a aprovizionării cu produse agro-alimentare se face de către consiliile populare. Trebuie să atrag atenţia că în domeniul aprovizionării sînt încă o serie de neajunsuri. Rog pe tovarăşii prim-secretari să ia toate măsurile ca, o dată cu asigurarea fondului central de produse agro-alimentare, să se preocupe atent de rezolvarea în condiţii corespunzătoare a problemelor muncii aprovizionării în judeţele lor.

În ce priveşte planificarea şi largirea drepturilor consiliilor populare, apreciez că acesta este un pas bun înainte; pe baza experienţei pe care o vom cîştiga, vom lărgi şi mai mult aceste drepturi. Tovarăşii de la judeţe trebuie să se preocupe mai mult de conducerea şi îndrumarea activităţii în agricultură, de problemele aprovizionării populaţiei.

De asemenea, sindicatelor le revin sarcini în realizarea prevederilor planului în întreprinderile agricole de stat şi în întreprinderile pentru mecanizarea agriculturii. Este necesar ca atît Consiliul Central al Uniunii Generale a Sindicatelor, cit şi Uniunea Sindicatelor Agricole să acorde mai multă atenţie problemelor legate de creşterea producţiei şi productivităţii muncii din acest sector, întăririi disciplinei şi ordinii din partea tuturor oamenilor muncii.

Doresc să mă refer, de asemenea, la sarcinile tineretului, ale Uniunii Tineretului Comunist, în realizarea marilor programe de dezvoltare a agriculturii adoptate de plenara noastră. Atît în executarea construcţiilor zootehnice, cit şi la lucrările de irigaţii, U.T.C. trebuie să mobilizeze masele largi ale tineretului chemate să participe anul în toate şantierelor patriei. Ar fi foarte bine dacă U.T.C. ar organiza unele şantiere naţionale ale tineretului, îndeosebi la lucrările de irigaţii, îndigui şi desecări. Sîntem convinşi că U.T.C., tineretul patriei noastre vor răspunde cu elan chemării partidului, făcînd

du-şi simţită tot mai intens prezenţa pe marile şantiere ce transformă înflorirea ţării, continuînd glorioasele tradiţii de muncă revoluţionară din România în perioada reconstrucţiei ţării şi edificării socialismului.

Sîntem, de asemenea, convinşi că militarii forţelor noastre armate, o dată cu ridicarea nivelului lor de pregătire de luptă, vor lucra, ca şi pînă acum, pe marile şantiere de irigaţii, contribuind astfel la înflorirea patriei noastre socialiste.

Doresc să subliniez în mod special rolul important pe care îl au femeile în dezvoltarea agriculturii socialiste. Este cunoscut, tovarăşi, că cea mai mare parte a forţei de muncă în cooperative este asigurată de femei. Cred că sînt în asentimentul tuturor membrilor Comitetului Central, feliicitînd femeile cooperative, toate femeile care lucrează în agricultură, şi mulţumindu-le pentru munca minunată pe care o depun. Avem deplina convingere că şi în viitor femeile din satele noastre vor fi prezente în toate sectoarele producţiei agricole, vor contribui cu elanul şi priceperea lor la înflorirea satelor, a agriculturii socialiste din România.

Pentru ca de roadele acestor importante planuri consacrate înfloririi agriculturii, sporirii producţiei vegetale şi animale, să poată beneficia din plin oamenii muncii, întregul nostru popor, este necesar ca şi industria bunurilor de larg consum — în special industria alimentară — să ia toate măsurile pentru perfecţionarea activităţii sale de producţie. În producţia produselor alimentare trebuie să se ţină cont, de asemenea, de marile progrese obţinute pe plan mondial, asigurîndu-se diversificarea continuă a sortimentelor, ridicarea sistematică a calităţii tuturor produselor, valorificarea superioară, la un nivel cit mai înalt, a materiilor prime agricole. În felul acesta succesele obţinute în agricultură, şi în special în zootehnie, vor putea contribui nemijlocit la satisfacerea tot mai largă a cerinţelor celor ce muncesc, la ridicarea gradului de bunăstare şi civilizaţie al naţiunii noastre sociale.

În cadrul plenarei, noi nu ne-am propus să dezbaterăm problemele industriei alimentare. În legătură cu această ramură se pregăteşte un program special de măsuri care va face, cred, obiect de dezbateră atunci cînd vom avea în faţă noul plan cîinial. Doresc însă să arăt că trebuie să acordăm o atenţie foarte mare calităţii produselor. Atrag atenţia comitetelor judeţene de partid că populaţia ridică probleme legate de calitatea unor produse. Întreprinderile care realizează aceste produse sînt pe teritoriul judeţelor; trebuie impus imediat un control strict în această privinţă. Dacă problema calităţii produselor industriale, pe care o dezbaterem în plenară, este importantă, cu atît mai mare este importanţa ei cînd e vorba de produse alimentare. Trebuie să se ia măsuri energice, să se acţioneze în concordanţă cu legea statului care sancţionează cu severitate pe cei care se fac vinovaţi de neglijarea calităţii produselor; să se ia imediat măsuri spre a se pune ordine în ce priveşte calitatea produselor sectorului industriei alimentare. Trebuie spus că Ministerul Industriei Alimentare, tovarăşii care se ocupă de sectorul acesta nu acţionează cum trebuie pentru a pune capăt neajunsurilor.

Este necesar de asemenea să se acorde mai multă atenţie muncii consilierilor de administraţie din întreprinderile agricole de stat şi consilierilor cooperativei, dezbaterii cu masele largi de oameni ai muncii, cu cooperatorii a tuturor problemelor care privesc dezvoltarea producţiei agricole.

Înfiptuirea marilor sarcini pe care ni le propunem în legătură cu dezvoltarea agriculturii cere uşurarea eforturilor tuturor oamenilor muncii, ale întregului nostru popor. Fiecare cetăţean al patriei va trebui, într-un fel sau altul, să-şi aducă contribuţia la îndeplinirea acestor importante sarcini de care depinde progresul agriculturii noastre socialiste, ridicarea nivelului de trai al întregului popor, propăşirea României socialiste.

Stimaţi tovarăşi,

Acest program de dezvoltare a sectoarelor de bază ale agriculturii, pe care îl discutăm în plenară, deschide mari perspective poporului nostru. Totodată, realizarea acestor sarcini va exercita o puternică influenţă asupra evoluţiei vieţii economico-sociale generale din satul nostru. Trebuie să înţelegem, tovarăşi, că rezolvarea tuturor problemelor pe care le ridică acest mare program nu poate fi asigurată decît cu concursul şi prin activitatea tuturor oamenilor muncii. Antrenarea maselor largi la elaborarea şi înfiptuirea acestui program constituie, de altfel, şi o cerinţă esenţială a democraţiei noastre socialiste, care impune ca poate oamenii muncii să participe nemijlocit la conducerea întregii societăţi.

Modernizarea agriculturii va duce la ridicarea nivelului de civilizaţie a satelor, va grăbi procesul de dispariţie treptată a deosebirilor dintre sat şi oraş. Pe această

bază se vor cimenta şi mai mult colaborarea şi alianţa dintre clasa muncitoare şi ţăranime — temelia de neclintită a oricărei noastre socialiste. Vom parcurge astfel încă o etapă importantă în drumul spre comunism!

Toate sarcinile ce stau în faţa noastră în legătură cu dezvoltarea agriculturii pot fi realizate cu succese numai în măsura în care organele şi organizaţiile de partid vor şti să unească eforturile oamenilor muncii, să stimuleze entuziasmul şi energia lor creatoare. Iată de ce este necesar să ridicăm la un nivel şi mai înalt conducerea de către partid a întregii activităţi din agricultură. În acest sens, comitetele judeţene de partid sînt chemate să acorde toată atenţia muncii consilierilor populare şi organelor locale agricole, asigurînd organizarea cit mai eficientă a activităţii acestor organe, precizarea răspunderilor lor, repartizarea judicioasă a forţelor, astfel încît să se poată realiza cuprinderea tuturor sectoarelor de activitate. Aşa cum am mai spus şi în alte împrejurări, conducerea de către partid nu trebuie să ducă la substituirea de către organele de partid a organelor de stat sau obşteşti, care au obligaţiile lor precise în realizarea sarcinilor într-un sector sau altul.

Comitetele judeţene de partid au datoria să exercite un control permanent asupra muncii tuturor organelor de stat şi obşteşti judeţene, să ceară comunicările care lucrează asupra acestui domeniu şi raporteze în faţa comitetelor judeţene sarcinile. Un comitet judeţean va fi apreciat după felul cum a ştiut să organizeze munca şi să repartizeze forţele de care dispune pentru a cuprinde toate lucrările de activitate, pentru a duce la bun sfîrşit sarcinile încredinţate de Comitetul Central.

O atenţie deosebită va trebui acordată muncii comitetelor comunale, organizaţiilor de partid din întreprinderile agricole de stat, din întreprinderile de mecanizare şi din cooperativele agricole de producţie. Acestea trebuie să pună în centrul activităţii lor mobilizarea activă a oamenilor muncii, a cooperativelor în efortul pentru realizarea sarcinilor de producţie. Dispunem la sate de puternice organizaţii de partid care numără peste 875 000 de comunisti. Aceasta este o uriaşă armată căreia, dacă îi adăugăm şi organizaţiile U.T.C., masele largi de tineri utecişti, cuprinde peste un milion de oameni. Cu asemenea forţe putem fi siguri, tovarăşi, că toate sarcinile pe care ni le propunem, oricît ar fi de mari, de complexe, de grele, vor fi realizate cu succes.

Tovarăşi,

În încheiere, doresc să subliniez încă o dată importanţa deosebită de mare pe care cele două studii-program ce le-am dezbătut în plenara noastră o au pentru mersul înainte al agriculturii socialiste, pentru progresul economiei noastre naţionale. Prevederile acestor documente, care presupun un uriaş efort material şi financiar din partea statului, ogîndesc forţa economiei noastre socialiste, resursele şi potenţialul pe care le dispune astăzi patria noastră. Prin implicaţiile şi consecinţele deosebite pe care aceste măsuri le vor avea în viaţa economică a ţării, prin perspectivele pe care le deschid propăşirii naţiunii, societăţii noastre, bunăstării poporului, ele constituie parte integrantă a programului adoptat de Congresul al X-lea, de creare în România a societăţii socialiste multilaterale dezvoltate.

Dispunem de tot ce este necesar pentru a asigura transpunerea în viaţă, cu succes, a acestor măreţe sarcini — şi ne exprimăm convingerea că harnica noastră ţăranime, toţi oamenii muncii de la sate, mii-le şi mii de specialiştii şi oameni de ştiinţă care lucrează în agricultură, întregul nostru popor nu vor preocupă nimic pentru a da viaţa acestui program, menit să ridice pe o treaptă superioară agricultura socialistă, să satisfacă tot mai din plin necesităţile de viaţă ale celor ce muncesc de la oraşe şi sate.

Realizarea acestor mari sarcini va constitui totodată o contribuţie de seamă la înfiptuirea întregului program de dezvoltare a bazei tehnico-materiale a societăţii noastre, de perfecţionare a relaţiilor de producţie, a întregii activităţi sociale. Prin aceasta vom contribui şi mai mult la mersul României spre societatea către care poporul nostru se îndreaptă cu paşi fermi — spre societatea comunistă. În acelaşi timp, preocupîndu-ne de dezvoltarea societăţii noastre socialiste, obţînd succese în toate domeniile de activitate, contribuim la creşterea forţei şi influenţei sistemului mondial socialist, la victoria cauzei socialismului în întreaga lume.

Doresc să urez organelor şi organizaţiilor de partid, tuturor oamenilor muncii din agricultură, succese tot mai mari în activitatea lor, succese deplin în realizarea marilor sarcini ce ne stau în faţă.

(Cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu a fost subliniată în repete rînduri de participanţi la plenară cu puternice aplauze).

actualitatea internațională

FRANȚA. O mare demonstrație la Paris, la Parc des Princes, la care au participat peste 20.000 de țărani și comercianți, susținându-și astfel revendicările în legătură cu abrogarea legii patentului și a legii privind asigurările de boală

Irlanda de Nord

Chichester-Clark a obținut sprijinul Stormont-ului

Belfast 19 (Agerpres). — Primul ministru al Irlandei de Nord, Chichester-Clark, care a cerut miercuri seara un vot de încredere asupra politicii sale globale, a obținut sprijinul Stormont-ului (parlamentul) cu 30 de voturi favorabile, contra două. Un deputat al Partidului Unionist de guvernământ a votat împotriva, iar alți 4 s-au abținut. Primul ministru, despre care zilele trecute unii observatori apreciau că va fi pus în minoritate, a reușit să deosebească manevrele adversarilor săi. Chiar și cei doi principali lideri ai opoziției interne din partidul său, foștii miniștri William Craig și Harry West, s-au

abținut, în loc să voteze împotriva lui.

Guvernul Irlandei de Nord încearcă să adopte o serie de reforme care să apropie drepturile minorității catolice de cele ale protestanților. Adversarii reformelor din partidul de guvernământ au refuzat recent să voteze o lege privind reorganizarea autorităților locale, care prevede o drastică reducere a unităților administrative, ceea ce în ultimă instanță ar însemna o limitare a influenței organizațiilor regionale ale Partidului Unionist, dominate de protestanți extremiști.

Până acum, Chichester-Clark a lansat mereu apeluri la unitatea partidului său, care au rămas, fără ecouri. Din această cauză, primul ministru a pus în fața Stormont-ului chestiunea de încredere.

Declarația senatului McGovern

Washington 19 (Agerpres). — Senatul democrat George McGovern a declarat că intervenția americană în Laos constituie de fapt o extindere a războiului din Vietnam și contribuie la înrăutățirea situației din Asia de sud-est. McGovern a cerut guvernului S.U.A. să înceteze imixtiunea în Laos și să adopte un program de reglementare politică în baza propunerilor făcute de Frontul Patriotic din Laos. Evenimentele din această țară, a arătat vorbitorul, demonstrează încă o dată că așa-zisa „vietnamizare” a războiului nu constituie o formă de reducere a intervenției forțelor armate americane în țările din Asia de sud-est. Aceasta urmărește doar să liniștească opinia publică americană pentru sprijinul acordat regimului de la Saigon.

Referindu-se la convorbirile cva-dripartite de la Paris, senatulul McGovern a criticat poziția de tergiversare adoptată de reprezentanții S.U.A.

ÎN BENGALUL DE VEST SITUAȚIA CONTINUĂ SĂ RĂMÂNĂ ÎNCORDATĂ

Delhi 19 (Agerpres). — În urma demisiei primului ministru al cabinetului local din Bengalul de vest, Ajoy Mukherjee, intervenția în urma divergențelor existente între partidele componente ale coaliției guvernamentale, situația continuă să rămână încordată. Grevă generală declanșată în urma apelului sindicatelor, care protestează împotriva demisiei primului ministru, a paralizat întreaga activitate economică a acestei regiuni. Totodată, agențiile de presă relatează că au loc în continuare ciocniri între diverse grupuri rivale reprezentate în parlamentul local. Forțele de ordine au fost nevoite să intervină în mai multe rânduri pentru a pune capăt tulburărilor. Ultimele comunicate anunță că, datorită incidentelor care au avut loc, 32 de persoane și-au pierdut

Problema rhodesiană

Proiect de rezoluție adoptat de Consiliul de Securitate

New York 19 (Agerpres). — Continuându-și dezbaterile consacrate problemei rhodesiene, Consiliul de Securitate a adoptat miercuri seara, cu 14 voturi pentru și o abținere (Spania), un proiect de rezoluție prezentat de reprezentantul Finlandei. În preambul se arată că după declararea așa-zisei „republici” de către regimul minoritar de la Salisbury situația din Rhodesia continuă să se înrăutățească. De asemenea, se menționează că guvernele din Republica Sud-Africană și Portugalia continuă să acorde sprijin regimului lui Ian Smith.

Rezoluția subliniază responsabilitatea Marii Britanii ca putere administrativă față de situația nou creată și recunoaște legitimitatea luptei poporului zimbabwe pentru

libertate și independență, luptă ce trebuie sprijinită moral și material de toate statele membre ale O.N.U. Documentul prevede că statele membre ale Organizației Națiunilor Unite să întreruă toate legăturile diplomatice, consulare, comerciale, militare și de transport cu regimul ilegal din Rhodesia. Se prevede, de asemenea, ca toate țările membre ale O.N.U. să acționeze în vederea excluderii Rhodesiei din instituțiile specializate ale Națiunilor Unite. O prevedere importantă a rezoluției cere guvernului din Republica Sud-Africană să se retragă imediat de pe teritoriul rhodesian forțele armate și polițienesci care sprijină guvernul minorității albe de la Salisbury împotriva mișcării de eliberare națională a poporului zimbabwe.

S. U. A.

Comunicatul asociației piloților de linie

Washington 19 (Agerpres). — Asociația piloților americani de linie a dat publicității un comunicat în care cere autorităților să adopte măsuri imediate împotriva pirateriei aerului, a sabotajului de avion și a dezechilibrărilor mintali,

care, folosind arme de foc, amenință viața echipajelor și a pasagerilor. În legătură cu aceasta, se amintește de atentatul comis marți la bordul unui avion de pasageri aparținând companiei „Eastern Airlines”, în cursul căruia pilotul secund a fost ucis, iar comandantul de bord a fost rănit de John Dinvivo, un pasager de 27 de ani, care a încercat să deterneze avionul de la ruta sa. Cei 42.000 de piloți de linie americani subliniază că problema securității zborurilor merită să stea în atenția președintelui Statelor Unite.

Documentul critică autoritățile pentru ineficiența de a pune în aplicare și a utiliza mijloace eficiente de detectare a persoanelor înarmate, precum și tergiversarea elaboreării unor norme juridice privind pedepsirea vinovaților. Piloții cer pedeapsa cu moartea pentru cei care fac uz de arme împotriva echipajelor lipsite de apărare.

Asociația piloților americani și-a exprimat regretul pentru faptul că pînă acum un număr de 21 de pasageri ai aerului capturați de poliția americană nu au compărut în fața tribunalelor. Trebuie, încheie comunicatul, ca sentințele pronunțate de tribunale să constituie un avertisment pentru toți cei care vor atenta la viața piloților și vor pune în pericol securitatea pasagerilor.

PREȘEDINTELE REPUBLICII POPULARE A YEMENULUI DE SUD, Salliem Rabya Ali, a aprobat sentințele de condamnare la moarte pronunțate împotriva a șapte persoane, anunțând agenția M.E.N. O altă pedeapsă capitală a fost comutată în muncă silnică pe viață. Cei opt inculpați, judecați de un tribunal popular, organizaseră acte de sabotaj în cea de-a treia provincie a țării.

Agenciația menționată precizează că aceeași instanță urmează să pronunțe în curând sentințele în procesul unui alt grup de persoane, acuzate de „complot în vederea răsturnării guvernului”.

MAREEA NEAGRĂ PROVOCĂ DE PUTURILE ÎN ERUPȚIE, de pe o platformă de exploatare a petrolului, situată în Golful Mexic, în largul coastelor Louisiane, a atins proporții gigantice. De peste o săptămână, în apele Marii Caraibilor se varsă zilnic aproape 1.000 de barili de țitei. Marți la amiază, stralul de țitei acoperea o suprafață de peste 30 de mile pătrate. Vântul, care suflă cu o viteză de 80 km pe oră, și valurile, fac ca marea să se deplaseze spre țărm, unde se află importante culturi de stridii. Cu toate acțiunile luate în vederea controlării erupției, numai trei din cele 8 puturi în erupție au putut fi blocate. Se apreciază că daunele provocate de această uriașă maree neagră, florei și faunei maritime, ar putea fi fără precedent.

MEXIC. Lângă o clădire de pe strada Reforma din Mexico City, organizatorii viitorului campionat mondial de fotbal, au postat o gigantă minge de fotbal. Ea amintește trecătorilor că pînă la primul meci al campionatului rămân din ce în ce mai puține zile. În foto: mingea de fotbal de pe strada Reforma, din capitala Mexicului

azi...

azi...

TIMPUL

Vreme relativ rece cu cerul temporar noros. Vor cădea ploți temporare, mai ales la sfîrșitul intervalului. Vîntul va sufla potrivit din sectorul nord-estic. Minimele vor fi cuprinse între minus 2 și zero grade, iar maximele vor oscila între plus 4 și 8 grade.

CINEMA

SIBIU: PACEA: Simpaticul domn „R.” (orele 9,00; 11,30; 14,00; 16,30; 19,00; 21,00); ARTA: Intr-o seară un tren (orele 10,00; 12,00; 14,30; 16,30; 18,30; 20,30); TINERETULUI: Stelele din Eger, seriile I și II (orele 10,00; 14,00; 17,00 și 20,00); 7 NOIEMBRIE: Tinerete fără bătrînețe (orele 10,00; 14,00; 16,00; 18,00 și 20,00).

MEDIAS: PROGRESUL: Jocul care ucide (orele 9,00; 11,15; 14,00; 16,30; 19,00; 21,15); TINERETULUI: Galileo Galilei (orele 10,00; 16,30; 18,30; 20,30); UNIREA: Vireta îngrată (orele 10,00; 16,00; 18,00 și 20,00).

CISNĂDIE: POPULAR: Corabia nebunilor, seriile I și II (orele 11,00; 14,00; 16,00; 18,00 și 20,00).

AGNITA: 8 MAI: Femeia îndărătnică (orele 10,00; 16,00; 18,00 și 20,00).

DUMBRĂVENI: 7 NOIEMBRIE: Femeia îndărătnică (orele 18,00 și 20,00). BAZNA-BAI: Aventura de la miezul nopții (orele 17,00 și 19,00). OCNA SIBIULUI: Contemporanul tău (orele 16,00 și 19,30). APOLDU DE SUS: 23 AUGUST: Lupii albi (orele 17,00 și 19,00).

TELEVIZIUNE

17,00 Deschiderea emisiunii. Chimie (clasele a VIII-a și a XII-a). 17,20 Limba română (clasa a VIII-a). 17,40 Film didactic. Valea Oltului (geografie, clasa a VIII-a). 18,00 Mugurele de cîntec românesc. 18,30 Emisiune pentru tineret. 19,00 Teledicționar de seară. 19,45 Mai aveți o întrebare? Emisiune de cultură științifică. 21,00 Alexandru Ioan Cuza. 150 de ani de la naștere. 22,15 Campionatul mondial de hochei — grupa A: U.R.S.S. — Suedia (repriza a III-a). Transmisiune de la Stockholm. 22,45 Teledicționar de noapte. 23,00 Închiderea emisiunii.

Agenda diplomatică

dentitate de părerii în multe din problemele discutate. Ele împărtășesc părerea că este necesară convocarea unei conferințe în problemele securității și colaborării europene, conferință care trebuie să fie bine pregătită. În comunicatul dat publicității la încheierea vizitei se subliniază că relațiile bilaterale dintre Franța și Bulgaria se dezvoltă satisfăcător, dar că mai există încă multe posibilități care pot și trebuie să fie exploatate.

Budapesta 19 (Agerpres). — Agenția M.T.I. anunță că Jozsef Biro, ministrul comerțului exterior al R.P. Ungare, care se afla într-o vizită oficială în R.F. a Germaniei, a avut miercuri o întrevvedere cu ministrul economiei al acestei țări, Karl Schiller.

După încheierea convorbirilor, Karl Schiller a declarat corespondentului M.T.I. la Bonn că acordă o mare importanță faptului că, pentru prima dată, un reprezentant al guvernului ungar face o vizită oficială în R.F. a Germaniei. Ministrul vest-german a arătat că este optimist în ceea ce privește posibilitățile de dezvoltare a relațiilor economice dintre țara sa și Ungaria și apreciază invitația de a face o vizită în R.P. Ungară.

La rîndul său, Jozsef Biro a declarat că scopul tratatelor pe care le-a purtat cu ministrul economiei vest-german a fost de a dezbate posibilitățile de perfecționare a relațiilor economice dintre Ungaria și R.F. a Germaniei. Este vorba în esență, a continuat acesta, de ridicarea legăturilor comerciale tradiționale la nivelul relațiilor economice, incluzînd în aceasta și cooperarea industrială care, în unele cazuri, poate fi extinsă și pe terțe piețe.

INTREPRINDEREA
Electromontaj
SIBIU
str. Lector 12
Execuții:
LINII ELECTRICE AERIENE 1-400 kv,
LINII ELECTRICE ÎN CABLU
SUBTERAN 1-35 kv,
STAȚII DE TRANSFORMARE
ȘI CONEXIUNI,
RACORDURI ELECTRICE
INDUSTRIALE.

Intreprinderea angajează muncitori calificați în meseriile de electricieni montori de linii și stații.

INFORMAȚII SUPPLEMENTARE LA
TELEFON NR. 1.65.00. și 1.10.57.

Uzina „Independența” Sibiu

ANGAJEAZĂ DE URGENTĂ:

- strungari
- strungari borwerkiști
- frezori universali

Necăsătoriiților li se asigură imediat spațiu de locuit în blocul nefamiliștilor al uzinei.

DE ASEMENEA MAI ANGAJEAZĂ:

- zidari șamotori
- mașiniști pod rulant autorizați pentru sarcini de 12,5 tone forță.

Uzina de reparații Sibiu

str. Constituției nr. 23, telefon 1 20 26

angajează urgent:

- UN ȘEF SERVICIU APROVIZIONARE
- UN MAGAZINER PRINCIPAL
- UN ȘOFER AUTOMACARAGIU
- UN ȘOFER MECANIC PENTRU ATELIER T.V.
- ZECE MUNCITORI NECALIFICAȚI
- ZECE STRUNGARI.

I.I.S. „Flamura roșie” Sibiu

ANGAJEAZĂ:

- ingineri mecanici în specialitatea T.C.M.
- Informații suplimentare la sediul întreprinderii, camera 36.

I. R. U. M. SIBIU

ANGAJEAZĂ DE URGENTĂ:

- un tehnician I, proiectant
- 4 strungari borwerkiști, categoria IV—VI.

COORDONATE UNIVERSALE

DUPĂ CUM ANUNȚĂ ZIARUL „UNITA”, Agostino Novella, secretar general al Confederației Generale a Muncii din Italia, a cerut să fie eliberat din această funcție. Intr-o scrisoare adresată Consiliului General al C.G.I.L., el precizează că cererea se de eliberează, se datorește sarcinilor pe care le are în calitate de membru al conducerei Partidului Comunist Italian.

Alegerea noului secretar general al C.G.I.L. va avea loc la sesiunea Consiliului General al C.G.I.L. convocată pentru zilele de 23 și 24 martie.

ARTISTUL POPORULUI NICOLAE HERLEA, prim-solist al Operei Române din București, a reputerat un splendid succes miercuri seara pe scena Teatrului Mare din Moscova, interpretînd rolul lui Germont din Traviata de Giuseppe Verdi. Artistul român a fost ovacionat în repetate rânduri la scena deschisă. Criticii de artă și specialiștii în domeniul muzicii au elogiat înalta cultură muzicală și calitățile interpretative ale solistului român.

PURTĂTORUL DE CUVÎNT AL DEPARTAMENTULUI DE STAT a anunțat că cargobotul american

„Columbia Eagle”, care a fost deturmat de la ruta sa în timp ce transporta bombe de avioane și muniții destinate trupelor de la bazele americane din Tailandă, continuă să fie reținut de autoritățile cambodgiene care întreprind o anchetă. Nava a pătruns în apele teritoriale ale Cambodgiei și a ancorat în apropierea unei insule, după care doi membri ai echipajului au solicitat drept de azil autorităților de la Pnom Penh. Cererea celor doi, identificați drept Alvin Glatkowski și Clay McKay, a fost aprobată.

Potrivit agenției U.P.I., căpitanul cargobotului „Columbia Eagle”, Donald Swann, ar fi declarat că cel puțin cinci membri ai echipajului au participat la acțiunea de deturare a rutei navei. Acțiunea lor a fost motivată prin sentimentele de opoziție față de războiul dus de S.U.A. în Vietnam.

PRIMUL MINISTRU AL FRANȚEI, Jacques Chaban-Delmas, a anunțat hotărîrea guvernului de a introduce progresiv pe șoselele franceze limitarea vitezei de circulație la 110 km pe oră.